

kommende Tid. Hvis Landbrugskrisen indskrænker sig til den Krise, der er forvoldt ved, at Kronen alt for hurtigt er ført op i Pari, vil den jo forsvinde i Løbet af en meget overskuelig Tid, og saa vil Landbruget igen komme paa Benene; naar det saa er dygtige og ordentlige Folk, som er hjulpet ad den Vej, vil de kunne indfri alle deres Forpligtelser, og saa vil disse Obligationer ogsaa være meget værd og have en høj Kurs. Men naturligvis, hvis Landbruget fuldstændig skal ruineres, fordi Prisen paa Landbrugsprodukter i de kommende Aar falder Verden over — og det ved vi ikke noget bestemt om —, saa kan hverken disse Obligationer eller andet holde. Men det kan ikke nytte at filosofere over det, det vilde være en Ulykke, der vilde komme til at gaa over Landet som en knusende Lavine, der vilde ødelægge alting. De, der staar imod, kan man være overbevist om vil være meget godt hjulpet med at faa saadanne Obligationer, og Kreditorerne vil sikkert ogsaa i vidt Omfang være glade ved at faa dem. Naar de faar saadanne 5 pCt.s Papirer, vil de i mange Tilfælde, hvis de selv er daarlignende stillede i økonomisk Henseende, kunne anvende disse Obligationer til Betaling videre: De kan jo ikke handles paa Københavns Børs, men de kan selvfølgelig omsættes overalt. En Debitor kan, hvis Kreditor vil tage imod det, betale med saadanne Papirer, de skal nok faa deres faste Kurs.

Nej, siger den højtærede Minister, fjern Ejendomsskatte og den Prioritet, som Staten derigennem har taget i Landejendommene fremfor alle andre Prioriteter. Ja, det kan det dog vist ikke hjælpe noget at tænke paa. Naar Folk har købt Landejendomme med Skatter paa, maa de virkelig have indrettet sig paa, at der er Skatter at betale, og det bliver naturligvis byrdefuldere i en vanskelig Tid, men hvis de Landbrugere, som nu er i Betryk, skal vente til den Tid, hvor den højtærede Landbrugsminister har faaet fjernet Skatterne fra de faste Ejendomme, er der ingen Hjælp at vente for dem. De, der nu staar foran Ruinen, vil være ruineret, inden det er gennemført. Hvor megen Tro den højtærede Minister end maatte have til sine egne Kræfter, vil han dog ikke være stærk nok til i en Haandevending at faa fjernet Skatterne paa de faste Ejendomme i Danmark.

Af hvad Grund Kreditorerne skulde stille sig umedgørlige, fordi der her tilbydes nogen Statshjælp, kan jeg ikke indse. Naar Staten træder hjælpende til, kan Kreditorerne faa mere, end de ellers vilde faa, og de vil være taknemmelige og glade for det, de faar, og de vil nøjes med, hvad de kan faa, idet de forstaar, at de derved varetager deres egne Interesser. Gennemførelsen af denne Foranstaltning vil ikke alene vække Glæde hos Debitorerne, som i første Omgang vil blive hjulpet, men ganske sikkert ogsaa hos Kreditorerne, som dog faar noget af deres Tilgodehavende i Stedet for slet intet.

At de 10 Mill. Kr. kun skulde være en Draabe i Havet, gælder kun ud fra den Betragtning, at der her skal Milliarder til. Jeg tror, man kan komme langt med dette. Lad os gøre Forsøget med disse 10 Millioner plus 30 Millioner, og det skal nok vise sig, at vi kan frelse Tusinder af vore Landbohjem fra fuldkommen Ruin ved Hjælp af disse Penge, og saa er det dog nok værd at gøre det.

At det skulde være saa slemt for Udvalgsmedlemmerne Landet over at klassificere Befolkningen og dele imellem dem, der efter deres Vilkaar fortjener eller ikke fortjener at faa Hjælp efter denne Lov, kan jeg ikke indse. Saadan maa man jo saa tidt klassificere Folk. Naar der er Landarbejdere, der søger Statshjælp for at kunne oprette egne Hjem, skal de jo ogsaa klassificeres, der skal deles mellem dem, der fortjener og er værdige dertil, og dem, der ikke er det. Jeg har aldrig hørt noget om, at det var et særlig ubehageligt Hverv at foretage denne Inddeling. Jeg synes tværtimod, at det maa være en smuk og taknemmelig Gerning for Udvalgene Landet over at være med til at frelse gode Hjem i Danmarks Landbrug fra Ødelæggelse.

Den højtærede Minister overdriver ganske sikkert, naar han giver en Skildring af Forholdene, som om alle Landmænd i Danmark nu var saa at sige paa Fallittens Rand. Han tog ogsaa en lille Reservation, idet han sagde: Der er jo adskillige, der har Reserver i Behold. Ja, men de Folk, der har Formuereserver i Behold, er jo da heller ikke nødlidende og skulde selvfølgelig heller ikke hjælpes efter denne Lov.

Ministeren har Ret i, at det ikke kan hjælpe, at vi i Tider som disse staar og søger